

‘Livemuziek waar ik weer bij mag zingen: kippenvel’

Niet meer aan de slag in Beijum voor De Wijk De Wereld, geen jeugdtheater meer maken met De Steeg, niet repeteren voor haar solovoorstelling: corona legde ineens alles lam waar regisseur Karin Noeken zich mee bezighoudt. Dat ze afgelopen week weer een beetje los mocht, was niets minder dan een bevrijding.

THEREZA LANGELEER

Maandag 22 juni

De zon schijnt en zeker in coronatijd maakt dat mijn dag leuker. Er zijn mensen die deze tijd ervaren als rust, even niets moeten. Ikzelf was wat onthand door dat leven in een plotseling stilstande wereld. Voor ons in de cultuur valt opens alles weg, theaters dicht, geen voorstellingen.

Het is een vreemde gewaarwording om te bedenken dat alles wat je zo graag doet, niet meer mag. Theater via videogesprekken blijf ik een lastig ding vinden; buiten vergaderen met 1,5 meter afstand vond ik een betere optie, en met De Wijk De Wereld door de wijken trekken met Balkonessies en de Bingo. Nu mogen we weer los in Beijum.

Na de lunch fiets ik richting De Oosterpoort. Ik heb een gesprek met onze decorontwerper Janco van Barneveld en mijn sidekick Jantien Kurpershoek. Het onderwerp: hoe bouwen we de Stadsschouwburg zo om dat-ie voor de voorstellingen in augustus echt van Beijum wordt? Dwaars door de wijk loopt een prachtig park, de Groene Long. Wat nou als we de zaal in die Groene Long kunnen veranderen? Compleet met klimop tegen het balkon...

Na het avondeten rij ik weer naar De Oosterpoort waar een aantal bewoners van Beijum op me wacht. De jongste is 14, de oudste 71. Vanavond hebben ze de eerste dansrepetitie met choreograaf Juersson Hermans, midden in de Kleine Zaal van De

Oosterpoort. In dit theater voorlopig nog even geen voorstelling – maar wél cultuur.

Dinsdag 23 juni

Vanochtend ga ik naar Theater De Steeg, waar ik voorstellingen maak met jongeren, om ze voor te bereiden op het nieuwe seizoen. Gisteren hebben tweescholen voorstellingen geboekt in september, andere scholen blijven voorzichtig. We hebben net een mail rondgestuurd met de aanpassingen die we kunnen doen in verband met corona. Ondertussen horen we via de radio dat de scholen weer volledig opengaan. Het steeds moeten aanpassen van je programma blijft vermoeiend: wat we vandaag bedenken, moet morgen misschien weer anders.

In de middag heb ik een voorbereiding met Jantien. Donderdag bespreken we ons plan met de Stadsschouwburg; voldoet het helemaal aan de coronaregels? Het blijft pijn doen dat we De Wijk De Wereld dit jaar niet door het hele gebouw kunnen spelen, zoals we met de voorgaande edities steeds gedaan hebben.

's Avonds fiets ik richting Beijum. Het was moeilijk om een ruimte te vinden waar we op avonden konden repeteren, maar het is gelukt. We hebben de deelnemers in twee groepen verdeeld om de 1,5 meter afstand te kunnen bewaren. Ik geef een theaterles aan de deelnemers, om te ontdekken wie ik in de groep heb en om op zoek te gaan naar de verhalen in Beijum.

Ik maak kennis met Fredy, die hier al meer dan dertig jaar woont. Als ik haar vraag om een minuut lang over de wijk te vertellen, gaat ze helemaal los. De deelnemers verrassen mij, maar ook zichzelf, sommigen van hen hebben nog nooit op een toneel gestaan. Daarom zijn deze lessen al tijd de leukste.

Woensdag 24 juni

Om 8.30 uur rij ik richting De Wiershoek, een prachtige boerderij middenin Beijum. Als ik over het grindpad richting de tuin loop, zie ik onze trots al staan: De Kijkdoos, ons eigen theater, waarmee we nu een kleine maand in de wijk staan. Een klein stukje schouwburg, waar vandaag artiesten uit Beijum optreden voor een één- of tweepersoonspubliek.

Floortje is er al en haar harp staat klaar. We hebben elkaar ontmoet op het plein in Beijum-Oost; ze had van De Wijk De Wereld gehoord en wilde wel meedoen, zei ze. Vandaag geeft ze vier concerten in de Kijkdoos.

Na elk van haar optredens komt haar publiek naar buiten met een grote glimlach op het gezicht. Om iets voor elf arriveert de volgende artiest, keurig in smoking gestoken: operazanger Willem. Ik kan buiten horen hoe hij zingt: *Summertime... and the living is easy*.

's Middags hebben we drie jonge meiden van De Voice of Beijum, onder begeleiding van hun zangcoach Sandy Goeree. Ik bewonder hen: het is best eng om te zingen voor maar één of twee mensen. Kleinkunstenaar Rosa da Silva zit rond deze tijd,

Karin Noeken, artistiek leider van De Wijk De Wereld. FOTO PETER WASSING

met mondkapje, in de trein richting Groningen. Vanavond staat ze in onze Kijkdoos te zingen. Haar bezoekers komen na afloop precies zo naar buiten als bij Floortje, bij Willem en De Voice: glimlachend van oer tot oer.

Donderdag 25 juni

De zon schijnt nog steeds, het wordt een warme dag en ik verheug me op vanmiddag. Dan ga ik lekker het terras op met mijn oude vriendinnen van Vrouw Holland, Gabriëlle Glasbeek en Marieke Klooster. Nu eerst richting De Oosterpoort, waar het team van De Wijk De Wereld samen met de productiecollega's van SPOT Groningen al aan de koffie zitten.

We gaan het hebben over de inde-

ling van de zaal: waar mag het publiek naar binnen, hoeveel mensen mogen er in de zaal, wat houden de gisteren aangekondigde versoepelingen precies in? In ieder geval mogen we meer publiek ontvangen en hoeven de acteurs zich niet te houden aan de 1,5 meter afstand. Dat is al genoeg voor een juichstemming. Het voelt als een bevrijding dat we weer wat meer mogen fantaseren om te creëren.

Na het overleg belt programmeur Henk Kuiper mij: of ik 25 september met mijn solovoorstelling *DNA* in de kleine zaal wil van De Oosterpoort wil staan. Ik tref ook onze stagiair Naomie, voor de beoordeling van haar stageplan. Dik voldoende!

Mijn moeder appt mij een bood-

schappenlijstje door. Sinds corona haal ik haar boodschappen. Ze heeft bijna twee maanden thuisgezet en nu komt ze weer wat meer buiten. Het is wennen voor haar, deze rare wereld op afstand. Ik breng haar de boodschappen en op haar balkon drink ik thee met honing. En daarna, op het terras met mijn Vrouw Holland-meisjes, witte wijn.

Vrijdag 26 juni

Vandaag ga ik repeteren met de muzikanten van mijn voorstelling *DNA*, die ik 11 juli speel in theater Het Kielzorg in Hoogezand en daarna op het festival Noorderzon in de stad. Ik sta dan in het Groninger Archief en daar ben ik erg blij mee, omdat het de plek is waar ik de verhalen van mijn

‘Publiek verlaat ons minitheater met een grote glimlach’

familie heb gevonden.

Maar vóór die repetitie moet ik nog een aantal dingen regelen voor De Wijk De Wereld. We zijn bijvoorbeeld op zoek naar nieuwkomers in Beijum. Theatermaakster Nina Wijnen maakt samen met dansgroep Babaddaar een voorstelling voor ons over mensen die huis en haard hebben moeten verlaten, en in Beijum hun leven weer willen opbouwen.

Een ander thema waarmee we in De Wijk De Wereld aan de slag gaan: spullen en identiteit. We gaan daarover in gesprek met negen jongeren uit de wijk. Wat zegt je kleding over jou en klopt het wel dat je draagt wie je bent? Daarvoor moeten we op zoek naar een hoop kleren en andere spullen.

Na maanden niet te hebben gerepeteerd zit ik 's middags met mijn muzikanten op 1,5 meter afstand in de repetitieruimte. Bij de eerste klanken van de cello en de zingende zaag krijg ik kippenvel: het raakt me om weer live muziek te horen waarbij ik mag zingen.

Blij en voldaan stap ik later op mijn fiets, lekker naar huis, het dakterras op. Het weekend is begonnen!